

Halálom nem az én halálom

„...De amikor sok hányattatásaim után egy jóltevő hab, ha idegen partra is, de csak partra kivetett volna: úgy jártam én is, mint ama régi filozófus, ki hajótörése után egy esmeretlen szigetbe vetetett volna, láta annak partján rajzolva mathesisi képecskéket és figurákat, mellynek első megpillantására, a nem várt öröm megcsókoltatta vele a földet s így kiáltott ki belőle: Semmi baj nincs édes társaim, emberek nyomdokait szemlélém!”

(Csokonai)

*Nőlhethének beszédesebben
is a fák; e nyár eleji lá-
zadásban égő sebeink
is elfelejthetnék ríkító
fájdalmukat — nem érdekelne,
ha szívembe olykor belényi-*

*lallana a vadság, ha buta
riadalmak nem riasztaná-
nak többé, a törvényes hűsé-
gek pedig, ezek a töretlen
törvénytisztelők is elhagyhat-
nának, mert kik hullámozni nem*

*tudnak az évszakokkal együtt,
kaszárnyabeli rendjüket is
vigyék tőlem messze. — Akkor leg-
szerencsétlenebb az ember, a-
mikor imádkozni kezd, ami-
kor parázs leheletétől meg-*

*gyúl tenyerén az apró feszü-
let, amikor viharok világ-
teremtő erejét pocskól-
va gyalázatos nyüsztítésbe
kezd; vinnyog, mintha istenét lát-
ta volna halni, pedig hát jaj,*

*nem volt neki se hite, se is-
tene. — Nosza, Poézis, kalmá-
rok verejtéke, most aztán jól
figyelj, mert tán utoljára kap-
hatod torkon a szívemet: szá-
jad gőgös és ostoba neve-*

*tése, ez a gör-gyöngyöket ösz-
szekocogató füledt bárka-
hang nékem már ne hahotázzon
többé; mosd ki a fogadat, és
ne akarj csókolni folyton — hall-
gass és hallgassál néha, külön-*

*ben hóhérékzre adlak! — Hatal-
mas éjszakákat tettem érted
eddig. Hatalmas Hatalmakat
vontam kérdőre s gyűjtöttem föl-
mentésedre szavakat, bűne-
időtől elpirult az arcom, vagy*

*elsápadtam olykor, ahogyan
sápadtá lett ama tapasztal-
atlan kis ügyvédbojtár is, a-
kit egy szennyes perhez hívtak egy-
kor védbeszédet tartani, más-
kor hamis vallomástevésen*

értelek, de mihaszna locso-
gásoddal is kelttéél babla
hangzavart; bárgyú szívverése-
det mostan hát számon, ám telhe-
tellen rőfögéseidre sza-
vam jogát nem adom. — Mert honnan

is tudnád, és miért is törőd-
nél véle, hogy porban-pocsolyá-
ban kikkel hálok, hogy irdatlan
magányomra kik szabadíta-
nak mindig álmatlan álmot; hi-
úz meséket, a gyáva hétköz-

napokra bárgyú legenda-kö-
röket — lásd, néha már én is úgy
járok, mintha nem is járnék, mint-
ha mindig gyalázatos kréta-
körben állnék — ki hát az anyám?!
— Hazám, hazám, te végzetem, va-

jon, hogy mégis élek, minek kö-
szönhetem? Mert volt idő, ó volt
idő, amikor mindig mindig
énekeltem, és a szomjas föld-
del együtt olykor sós könnyeket
nyeltem, s mert fölöttem határta-

lan volt az ég, rútol kerékbe
törtek, mégis ó a zöld mező-
ben, ó a zöld mezőben, mint a
szerelem a szélben csattog — lo-
bog rajtam az ing. — Minden szó, a-
mit kimondok, igaz. Szavam sú-

lyát magam is elhiszem. Íme
hát: nem szeretem ezt a várost!
Mert ezer éve alszik; bódult,
mint valami bolyhos fodormen-
ta: álom álom, füledt álom —
magam juharfákat ojtok. Kö-

nyörgök Uram, ne engedd, hogy ki-
üljenek rajtam is a hulla-
foltok. Könyörgök, engedj. innen

felébrednem, messze idegen-
be mennem, hogy magamat szépen
megteremjem, engedj, vagy hara-

gomban elvándorlok önmagam-
ból is! — Nosza, Poézis, hangya-
tojások őrizője, száll, száll-
dos fölöttem a nyár. A szorgal-
mak ideje árad, maholnap
torkon ragad, hogy engem hős po-

étát számon kérjen: „Nosza, vi-
téz, hát te, raktározta-é?” „Ó,
nem — fogom majd nyögni, sutyorog-
ni mint ki haldokol —, se hazám,
se házam, más meg mire kelle-
ne, ám ha versem többször elle-

ne, tán kopácsolnék ezt-azt: há-
zat, hazát, feleséget, bölcsen
bölcs iskolákat, apát, anyát,
s nekik jó fiat, kedves lánynak
kedves éjszakát, cicijére
kisdedet, hogy tőle mindig fél-

jenek ezek a büdös disznó-
szentek.” — Jaj, nézd, micsoda koro-
nát visel itt mind: kedvesem is —
kedvesem lesz most már mindörök-
re — micsoda büszke! Nálam ma-
gas kontyot visel, másnak lebont-

ja bronz-haját: hej lány, hej te lány,
lásd, most már párnámból kiáll a
tű, hová nől már henned a bo-
zót a fű? Ó, de minek is bú-
sulnál? A Nagy Templom mögött a
legmocskosabb évszak is széppé

lesz egyszer, mint ahogy szent és tisz-
ta vagy te máris; anya lettél:
szíved alatt fürdik szerzett mag-
zatod, hát áldásom rátok, s no-
ha fáj kurva kurvaságod — be-
csüllek. — Még itt van szívemben a

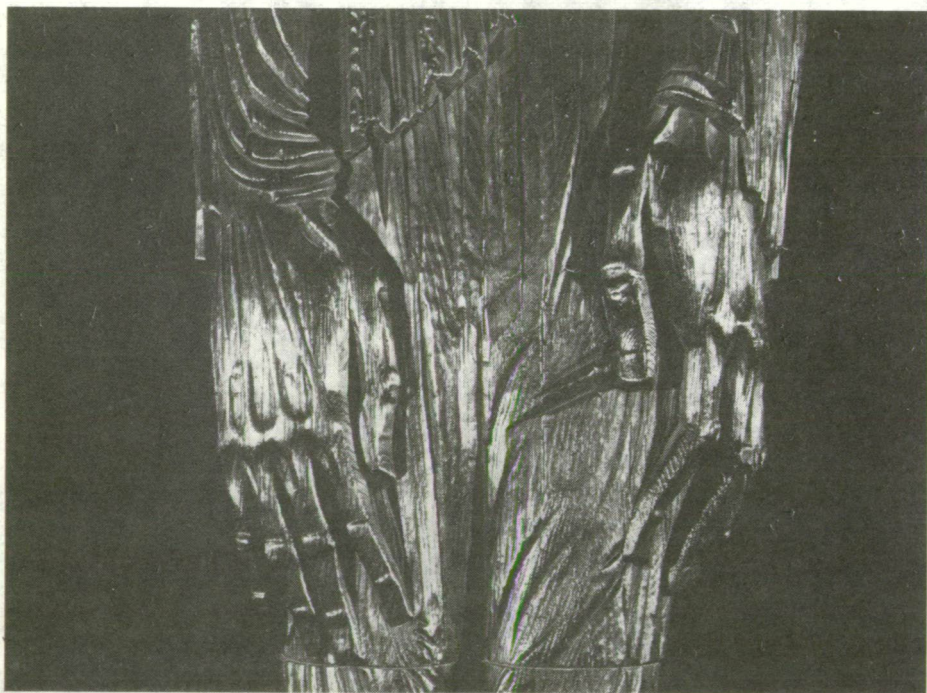
*nyár, benne tengerek ereje
csap össze — nosza, Poézis, ju-
dások védőszentje, tudad-é,
hogy a Nagy-Erdőn egy félisten
bujkál; álmosan, megalázot-
tan, fától fáig tántorogva*

*jár, hogy belédermednek a szen-
teltvízben fürdetett őzek, hogy
a címeres szarvasbikák, a
máskor oly fene nagy hősök, mint
a háborútól megrendült ka-
tonák összecsinálják magu-*

*kat, vadórért bőgnek, hogy ég a
házuk, és parázsló szemétől,
ettől a lápi villogástól
világgá futnak az erdei
hangyák — nohát, Poézis, jól fi-
gyelj, a sátramat szétfújta a*

*szél, iszákcom elnyúlt a télben,
rongyos vagyok, kicsépkéztek a
hajnalok, tartasz-e vélem? Még
szívemben itt van a nyár, benne
zúgó viharok: boldog vagyok,
hogy meghalok, hogy mindig húsé-*

*ges vagyok, és nem sajnálom, hogy
halálom nem az én halálom.*

SZERVÁTIUSZ TIBOR: PETŐFI HALÁLA (RÉSZLET)